

Slaughterhouse. Hydra.

Barnet der i mørket er grebet af frygt, trøster sig selv ved at nynne. Barnet går og standser, alt efter sangen. Fortabt søger det ly og orienterer sig så godt det nu kan med sin lille sang... s. 397 (OM OMKVÆDET -Gilles Deleuze & Felix Guattari TUSIND PLATEAUER)

Ved vejen ligger Slaughterhouse på vej ud fra Hydra by. Det lille slagterhus ligger på skrænten ned til havet. En lille parallel bivej fører ned til bygningen, der ser ud til at synke ned i skråningen. Fra slagterhusets sten- og betonbygning løber en rende ned til havet som afløb for blodet ved fåreslagtningen. Bygningen fremtræder som et massiv med en serie af ståldøre, der rummer bokse for dyrene, og en stor jerndør til hovedrummet, som er ramme om slagtningen og ophængning af dyrekroppe.

Som et sted for et blodigt ritual, med mindelser om ofring og død, ligger bygningen isoleret fra byen på skrænten mod havet.

Som en ritus omkring husholdningens opretholdelse vidner dette handlingsrum om vor eksistens som en uendelig cyklus af liv og død. Stedet er mærket af de mange handlinger som udfoldes og de ydre kræfter, kaos kræfter, filtreres gennem organiseringen, udvælgelsen og slagtningen som de komponenter der indgår i organiseringen af rummet. En passage som kan ses som en parallel til skabelsen af kunstværket, hvor processen, tegningsudfoldelsen har mange paralleller til ofringen og slagtningen. Parteringen minder om udvælgelsen hvor materialet blotlægges. Flåningen fremkalder og åbner for udvælgelsen og en ordening af materialet. Disse handlinger udfolder tilsammen en syntese der genfindes i en kunstnerisk udfoldelse.

Slaughterhouses ydre lukkethed og højt siddende stålvinduer med sprosser giver et afvisende udtryk som ser bygningen på én. En følelse som forstærkes ved indtræden i det kolde rum, hvor de nøgne sortskjoldede, afskallede og ru vægge lukker sig omkring én. I rummet er en samlet stålkonstruktion udspændt under loftet og nedsænket for ophængning af dyrekroppene. Den nøgne rustne installation tegner et nøgternt rum som har *skræmt barnet* i mødet med de døde kadavere og lugten af blod.

Den økonomiske og rensede omgang med kødet og blotlægningen af kroppens indre, tegner smukt handlingens livgivende nødvendighed.

På samme vis begyndte arbejdet med Slaughterhouse (2015) i en undersøgelse af hvordan den topologiske tegning kunne udfolde sig i denne arkitektoniske kontekst. Her begyndte en handling over tid med tegningen og fotografiet som omdrejningspunkt, for at skabe et stof der om muligt kunne indtage slagterhuset med en ritus, der kendes fra skabelsen, som en begivenhed der kommer til syne.

Parteringen benytter sig af andre redskaber. Der nedfældes faktuelle informationer og noteres, rubriceres, opdeles og fremlægges i en egen systematik. Som ved slagtningen blotlægges materialet og der åbnes for en anden iagttagelse end ved det blotte møde.

Som en begyndelse kunne man drage paralleller mellem fotografiets glathed og dets bevægelse mod ens blik og tegningens dybde og modsat rettet bevægelse. To typer af laminater der fremkalder udvekslinger af informationer, og som rummer tid og handling forskelligt, og samtidig begge udgør en processuel *form*, der her i slagterhuset søges åbnet og sammenflettet, som en topologi udfoldet som handling i et rum.

Der er relationer mellem tegningen og fotografiet, der peger på øjeblikket og det umiddelbare i skitsen og billedes fastfrysning af iagttagelsen. Tegningen er et medie vi oftest tænker arkitektur igennem og fotografiet kommunikerer øjeblikket/begivenheden. Tegningen har sin tid og fotografiet har elimineret tiden.

To medier vi benytter os af som et kommunikationsmiddel og som *fremkalder, sammenføjer og opbygger* forestillinger for en processuel handling.

Ved at bringe tegning og fotografiet tilbage til stedet hvor *kaos fødes* skabes et territorie. Her åbnes miljøerne, der er afmærket af kendetegn, materialer og tilstande og miljøernes komponenter

udtrykker ikke længere deres funktionelle rolle men udtrykker gennem deres overflader og organiske relationer en række rytmiske ekspressive territorier.

Ved opmålingen af Slaughterhouse afmærkes som diagram en samlet tegning som udfolder en målbarhed, samtidig med at fotografiet skaber en atmosfære af haptisk nærvær. De mange spor i rummets grove vægge, rustne metal aapteringer samler sig i mødet og giver anledning til refleksionen. Den fraværende handling sniger sig ind på udsagnet om slaughterhouse i registranten og vidner som genstand for udfoldelsen og afsøgningen af den handling som udgør tilblivelsen over tid i arbejdet med Slaughterhouse i en refleksion over den arkitektoniske tegning. I denne sammenhæng handler det om de handlinger, der er forbundet med processen og tilblivelsen, og ikke den repræsentative eksakte arkitekturtegning. Skiftet mellem de kvalitative hændelser og den metriske eksakthed.

De ekspressive kvaliteter åbner for denne søgen mod de territoriale motiver og landskaber i tegningens egen æstetiske kvaliteter.

Det er tilnærmelsen til de kompositoriske diskurser og de indholdsmæssige og rumlige organiseringer, der udfældes gennem transformationerne, at afsættet for den topologiske tegning kommer til syne. Som en notationsform og en beskrivende og producerende form, der trods sin manglende eller antydende genkendelighed med dets *genstand* skaber konfigurationer, der kan betragtes som åbne og arbejdende *kompositoriske* udtryk, der rummer en evne til at kunne håndtere en uensartet og kompleks situation.

En tegnings (form) der kan ses som et kludetæppe af dimensioner, der er sammenfiltret og fastholder sine disjunktioner i særlige miljøer. Gennem en rejse mellem miljøer; der krydses i krystallinske knuder gennem kortlægningen og amorfe tilstande i den taktile orientering krydser montagen i skiftende veje og i en centrumsløs navigering. Bevægelserne bøjes i tangentielle tilstande og fremkalder et net af linjer og flader i en plasticitet og med en artikulering, der indgår i dannelsen af nye og ustandselige åbne udvekslinger gennem gentagelser, rytmer, intervaller. Momentvis opstår gentagne tegn i nye kombinationer og samler sig i nye miljøer der samtidig åbner for passager i tegningens udstrækning.

Det samlede materiale udgør således et landskab af ekspressive kvaliteter. En tegning udgør et morfologisk kontinuum, som udskiller blokke af sammensatte hændelser, der i skiftende tætheder har en karakter af at danne komponenter med en åbenhed i form af komplekse byggesten, relationer, familieligheder, og som giver flere sammenføjningsstrukturer med særlige overlappende smidigheder og kompleksiteter. Dette tegningsmæssige landskab åbner og giver mulighed for gennem de mange dimensioneringer af det sammenføjede materiale, at skabe et miljø som en åben passage. De sammensatte blokke, som opstår, kan videre artikulerer sig som konstruktioner gennem deres maskinelle og virksomme udtryk, og som komplekse fragmenter kan hver (eller flere tilsammen) rumme en heterogenitet i indhold og virkeform. Rytmerne, intervallerne, serier og gentagelser, forskydninger, kontrapunkter, mv. skaber en gennemstrømning af mange stemmer, mange accenter som tilsammen danner en tegnmæssig polyfoni af hændelser.

Fotografierne fra Slaughterhouse har en iboende sitrende uro, der vidner om indre spil, kampe og forhandlinger. Deres tvetydighed gør at fotografiets bestanddele, dets figurer, tegn og flader er sammenvævede i mange lag, der er *fremkaldt* i samme billede, og ses som konturer og flader der indgår i flertydige udvekslinger og diskontinuerte forløb. De udgør et vidnesbyrd om det forudgående, den erindrede handling der fremkalder *tiden*. De udspillede hændelser (og i tegningen) kan ses som singulariteter, der samtidigt er vævet ind i en pluralitet. Her udspilles temaer, der glider over i nye eller viser sig med nye betoning, der fletter rytmiske forløb i en dualisme med skiftende accenter, men modsat tegningens dybde vender det fotografiske materiale "udad". Fotografiet søger synsrummets spaltning og ser rumdybden som en mere organisk iagttagelse (proces), hvor lagene udtrykker sig gennem en plasticitet i objekterne og deres indbyrdes relationer til andre. Fotografiet benytter sig af at lade forhold komme til syne, fremkalde og tildække så øjet ustandselig skifter fokus i overfladen og mellem formernes relationer.

Tegningen og fotografiet konfigurerer sig med henholdsvis en dybde og med en glathed/overflade, der begge *laminerer* op af hændelser, der udtrykker relationernes opfyldelse. Relationer som udfoldes i et centrumsløst netværk, hvor hverken struktur eller former determinerer eller trækker lineære relationer fra centre, men skaber bevægelser og tætheder af artikulationer, rytmer og intensiteter, som skaber indefra kommende ordner, der konsoliderer sig og udtrykker en række begivenheder.

Det er i denne interaktion mellem hændelserne og relationerne der skaber et miljø for passagerne. En passage som både i tegningsmediet og det fotografiske åbner for de tilblivelser som refleksionen udfolder i iagtagelsen, handlingen og redigeringen. En søgen som generindrer materialets tilblivelse og udfolder nødvendigheden for at søge denne i udfoldelsen af materialet med forståelse for nødvendigheden af sætte et stof i værk.

At sammensætte de mange niveauer som udkrystalliseres er især i tegningen både en vertikal bevægelse, som trækker hændelserne mellem et niveau, hvor aktualiseringen åbner sig og et niveau hvor forestillingens virtualitet skaber kontekst for en mulig konkretion. Denne bevægelse kan have karakter af en kontinuerlig skalering af en bevægelse fra mikro til makro, sømløs og alligevel træsler for skift i betydning. Hertil kommer en horisontalitet i fotoet, som bevægelse der trækker erindringen ind som det der presser sig på og fæstnes, hvor tiden trækkes ud af disse forskellige bevægelser og skaber en passage for at mulighederne kan beskrives. Udforskningen af de rytmer og intensiteter der krydser processen, når man bevæger sig mellem medierne, og medierne krydser hinanden i samme udfoldelse, åbner for energier, som skaber flugtlinjer der på en gang skærper fordybelsen i tegningen og fremkalder, ryster og filterer iagtagelsen for at mulige fremtrædelser åbner sig, i en proces, hvor de rytmiske bevægelser undfanges på ny, og nu indefra. Den første streg venter på den næste og skyggen lader mørket sætte de kvalitative forskelle, der udvirkes som singulariteter, der udfolder både den kraft der samler og søger en håndtering, som når vi sammenføjer og komponerer og som samtidig fravriste referencerne deres entydige karakter og lader et mellemværende være en vedvarende omdrejning for en dekomponering. En skabelse af relationer i det uensartet, det ustyrlige.

Slaughterhouse voldsomhed, der ikke blot som reference, som konkretion, rummer obskønitets skønhed vækker et begær. Opskæringen, tilsøring, krassen i fladen, skæringen, flå dyret, er alle kunstneriske værktøjer, der vækker vores begær efter at sætte noget i værk. Slaughterhouse er et vidnesbyrd og tegningerne og fotografiet udæsker vores indtagelse og ses som en ritus. Skabelse er knyttet til kødet og blodet som en ofring, der vækker trangen for besiddelse. Tegningen udgør en ritus i ridses og fotografiet i blikket.

Projektionerne i Slaughterhouse skabte gennem bevægelsen og den redigerede iagttagelse fokus tilbage mod figurerne, fremtrædelsesformerne og udfoldede nye udsigelser. Kvalitative hændelser dukker op, tilsøres og fokuseringen bringer andre motiver frem. Klipninger, forløb, overlapninger etc., redigerer historien og refleksionen krydser frem og tilbage i mange flugtlinjer. Transversaler opstår og tiden komprimeres.

Dette svarer til tegningens arbejde med at holde sammen på de mange linjer uden at søge tilbage til et plan der determineres tegningens kompositoriske eller andet hierarkisk niveau, som kender tegner traditionen.

Herover søges gennem de forskellige medier at skabe krydsende bevægelser, hvor erfaringerne ikke direkte kan transformeres til ét niveau, men hvor de *heterogene størrelser* frit udfolder sit materiale og overskrider de træk der fanger bevægelser og lukker materialet, men åbner og udløser de producerende kræfter som maskinelle udsagn, som ses i monteringerne, der tegner variationer og mutationer som udtryksmaterierne indgår i. (2016)

Slaughterhouse bliver indtaget af de mange frembragte materialer. De udspiller handlinger som frembringer materiales udsigelser. De tømmer betydningen fra erindringen og bliver ritus, der udspilles og skaber mange stemmer. Stemmer der opfanges som meningsfulde og hvor udsigelse er det kvalitative der frembringer figurer, som vi kender, men her med en erindring, som lader spillet tage over. Spillet er følgevirkningerne, og bringer forestillingen ind samtidig med at de ikke kan indfanges i et bestemt skema.

Men hvad er så et omkvæd? Glass harmonica: Omkvædet er et prisme, en rumtidskrystal. Det påvirker det der omgiver det, lyd eller lys, og uddrager varierede vibrationer, opløsninger, projektioner og transformationer af det. Omkvædet fungerer også som katalysator: Ikke alle øger det udvekslingernes og reaktionernes hastighed i det der omgiver det – det sikrer også de direkte interaktioner mellem elementer der ikke har noget såkaldt naturligt tilhørsforhold, og danner dermed organiserede masser. Omkvædet tilhører således samme kategori som krystallen eller proteinet. Kimen eller den interne struktur har altså to væsentlige aspekter: forøgelse og formindskelse, tillæg og fradrag, udvidelse og udslettelse ved hjælp af ulige værdier, men også tilstedeværelsen af en tilbagegående bevægelse der går i begge retninger som "vinduerne i en sporvogn der er i bevægelse". står i OM OMKVÆDET -Gilles Deleuze & Felix Guattari TUSIND PLATEAUER s. 447).

Omkvædet er et prisme, et krystal. Slaughterhouse et mørkekammer gemt væk fra byen. Lyset står for håbet, lystfølelsen, den universelle erotiske lyst og kærlighed. Volden står for undfangelsen, døden og lystfølelsens anden dimension. Således blev mødet mellem den arkitektoniske tyngde, gravkammeret, og det skabende arbejde, som er båret af håbet om en intens erfaring med tilblivelsens mange dimensioner, som en naiv omgang med at frembringe materialer ofte spærrer vejen for. Tiden i rummet, tiden i tegningen, tiden i fotografiet, tiden i projektionerne i rummet skabte mange bevægelser. Gentagelserne, fremlæggelserne, omkvædet i en ustandselig bevægelse gav et prisme hvorigennem vi kan skimte et arkitektonisk landskab af mange stemmer. Slaughterhouse blev indtaget af de mange tegningskonstruktioner, der blev fanget i lyset fra projektionerne i rummets ophængte tråde og på rummets vægge. Projektionerne indlejrede sig i rummets rustikke flader og skabte en kommentar til rummets konstruktioner og fladerne af tråde og net i rummet fangede projektioner og skabte et prisme af frit svævende tegninger. Tilsammen udfoldede materialet et intens rum af rytmiske bevægelser, der skabte en tæt sanselig refleksion. Den haptiske fornemmelse gav en kropslig relation ved ens bevægelse i rummet og skabte en tæthed mellem rummets atmosfære, konstruktionernes lys og de mange fokuspunkter, som tilsammen laminerede rummet med *rytmens ekspresivitet*. Således blev der skabt en reel tegning i rum og tid som en topologisk krop man blev en del af.

Cort Ross Dinesen
Hydra 2015/2016